

var. immaculata felsőszárnya ellenben élénk fűzöld, csaknem kékes zöld, holdfolt nélkül; alsószárnya pedig halvány zöld. Juliusban virágzó bogáncson ülve együtt is találtam. — *Aedia funesta* Esp. Hernyója a bortermő szőlőn él és különösen a lugas-szőlőt kedveli. — *Pellonia vibicaria* Cl. A Zsarnóczán gyűjtött példányok jóval nagyobbak a rendsnél, a szárnyak közepén lefutó vonalak pedig mindkét szárnyon teljesen ki vannak töltve bibor-vörös-színnel; némely példánynál az említett vonalak egymás közti távolsága miatt ez a bibor-vörös szalag a szárnyak felületének csaknem egy harmadát fedi be. Ezeket a példányokat az *ab. roseata* Ersch.-hez tartozónak vélem.

Nécsey István.

A gyümölcsrontó *Hyponomeuta malinella* Zell. hernyója, mely nagy fonadékban társasan él fákon és bokrokon, olykor nagy mértékben károsítja az alma- és körtefákat. A pókháló hernyó narancsszínű, hátán kettős sor fekete pontokkal és nagy fekete petytyel az első szelvényen; fehér gubót sző, a mely a nagy fonadékban sűrűn egymás mellett fekszik. Irtására *Berlese* A. az ismert entomologus, mint leghathatósabb szerit a pitteleinát ajánlja, melylyel a fákat peronospora-fecskendővel permetezik; fődolog hogy a fecskendő sugara a fák tetejét is elérje. A permetezést ismételni kell, még pedig félperczentes anyaggal, ha a hernyó mintegy fél Cm. hosszú, egy perczentessel pedig 2 hét, és háromperczentessel 3 hét múlva. Kellő gondosság mellett azonban elégséges az első permetezés is. A folyadék a hernyót gyorsan megöli, feltéve, hogy a permetezést oly bőven alkalmazzák, hogy a fonadék szinte csurog, nintha bemártották volna. A fáknak a pitteleina sem árt, sőt azt esetleges invasiótól megóvja, mivel kátrányt is tartalmaz, melynek szaga sokáig megérzik a leveleken. A pókháló hernyó már hazánkban is több helyen lépett fel kártevőleg.

Új kövesült bogarat fedezett fel Dr. Meunier F. a solenhofeni lithographikus palában. Az állat meglehetősen rozsz karban van, feje épen nem, torának pedig csak körvonala ismerhető fel, a mely alatt némi leke ekitett lemez fekszik, mely alighanem a potroh végső szelvényeit fedte, ha az állat csendben volt. A szárnyfedők hossza 7, szélessége 3—5 mm. A felfedező ezt az állatot *Mourloniella solenhofensis*-nak nevezte el, rendszeri helyét azonban ki nem jelöli.

Régi budapesti lepkészekről. A 70-es évek elején Budapesten az északkeleti vasut-társaságnál mint rajzoló voltam alkalmazva s a mellett buzgón gyűjtöttem a lepkéket. 1873. januárhó végén hirdetést olvastam, hogy rovarszekrény eladó, minőt rég óhajtottam bírni. Felkerestem a szekrény tulajdonosát. Igen megnyerő modorú, ezüst hajfürtös becsületes aranyozó fogadott, ki nagy örömemre elmondta, hogy valamikor ő is lepkét gyűjtött, maradék készletét is megmutatta. Ez a derék ember Eckstein János volt, a ki a *Psyche Ecksteini*, *Ps. Zelleri*, *Thalpochares purpurina* és *Cochylis aurofasciana* fajokat felfedezte. Ismertem Pech Jánost (még halt 49 éves korában 1880. febr. 20-án), Anker Lajost és Langeth Józsefet is, kik igen ügyes gyűjtők és tenyésztők, de